

CA LA MEUCA

CAPÍTOL QUARANTA... DE LA SÈRIE DEIXALLES DE VELL: CONTENIDOR NEGRE

Habitació de la Madame que descansa sobre el llit. Pràcticament no es pot bellugar. Té un pinçament o un atac reumàtic, o alguna cosa de vella que la té postrada.

Vente con nosotras mujer, estaremos bien. Hay un jardín muy majo y cada tarde Julián, el Condesito, doña Manuela y yo mismo nos hacemos una partidita.

Qui parla, assegut a una cadira de rodes, és don Vicente de Salazar Pelayo, il·lustre amic de la Madame. Al seu darrera, un infermer armat (ningú sap per què) mal dissimula la impaciència que li provoca aquella entrevista entre dues runes humanes.

Mira que yo no quería nada de residencias, mi Nieto tuvo que ingresarme sedado y amordazado, no creas, pero oye, cuando vi aquello... Creía estar en la gloria, te lo juro.

Lo que estabas era atontao, como ahora. Se te han subido los años a la cabeza, Vicente.

Que no, que no... que tenemos unas vistas...

Y de qué te sirven las vistas si eres incapaz de ver que os están llevando al matadero, zoquete.

Pero si hay dos médicos.

Y muchos enfermeros armados...

Señora, es queixa amb autoritat l'infermer. Es que yo soy de Prosegur y he olvidado de sacarme la pistola.

La Madame intenta incorporar-se una mica entre ais i uis... Allarga la

mà cap a la de Vicente: Vicente, cariño, este país da para poco. Antes entre unas guerras y otras y con eso de que los críos se morían casi todos, íbamos comiendo la mierda que quedaba, pero ahora, los ejércitos no hacen ni maniobras y los niños duran una barbaridad... y sobra gente. Sobramos nosotros, los viejos. ¿Quién va a quejarse porque se mueran los viejos? Si es lo que quieren todos, desde los hijos hasta la Seguridad Social.

Pues mi Nieto me quiere mucho...

Se nota. Sobre todo muerto.

Es ley de vida señora, intervé el guarda de seguretat reconvertit en infermer.

Usted no sabe ni qué coño es la vida, muchachito. Usted cree que la vida son esos músculos que lleva tensos desde que ha entrado en esta santa habitación para demostrar no sé que... Pero sepa que esos musculitos, guapetón, se le van a caer hasta las rodillas, como a mi pobre Vicente. Y entonces su hijo, que ya está esperando que a usted se le caiga el primer moco de la nariz, lo llevará a enterrar a una residencia. Y coño como me gustaría poder escucharle entonces. La vida es jolgorio niño, no resecarse envidiando la mierda de piso que debe tener su padre.

Siempre has hablado muy bien, chata, diu commogut don Vicente.

Pero había otras cosas que te gustaban más, ¿eh marranito?

TO BE CONTINUED

HUMANOTECA

MICRO INDEPENDÈNCIA

Independència, segons definició diccionari: Situació de l'individu o l'Estat, que, en no dependre de cap altre, gaudeix de llibertat i autonomia.

Independència catalana segons experiència diària: Impossibilitat física, mental i política del poble català.

A Catalunya la independència és en singular. Vull ser independent jo. Vull tenir el meu territori i les meves lleis. O sigui, o ens falta país o ens sobren polítics.

Els antics ho tenien més clar, per això van repartir Catalunya en baronies, contats, priorats, i hortets. Cada català era reietó, del seu trocet. Molt bonic i molt útil.

Si a cada polític li poguessin donar una parell de metres quadrats per anar fent d'amo, potser viuríem tots més tranquils.

LA LLUFA

MARTA PASCAL

Fineta, aparentment tímida, somriure fàcil, ben preparada, lectora de narrativa catalana i història... una daina dels anys seixanta.

Havia treballat sense fer soroll, a l'ombra (o potser amagada) a les rodalies del poder i de sobte, un dos tres, el gran salt. Màgia!

La desconeguda Marta es converteix en la veu del seu amo i no un amo qualsevol, un amo President. Aleshores la Marta dóna fe públicament de la seva admiració per l'amo. L'accepta, el recolza, i s'emmiralla en cada gest i paraula presidencial. Però el temps passa i, dins del temps passen també coses i un dia, l'amo l'hi fot una puntada de peu, la treu de la sala-biblioteca i permet que al seu lloc s'hi colin uns gats de família desconeguda.

Aleshores la Marta, Marteta per la família, amb la cua entre les cames, jau en un racó somniant la seva venjança. ¡La venjança política catalana! Crear un nou partit, grup, associació o el que calgui per debilitar a l'enemic (tan amic fa només uns dies). Sap que no guanyarà la cursa política, que es dissoldrà com un terròs de sucre entre enveges més experimentades, però és igual, l'important és fer la punyeta als altres.

La Marta fa trencadís del que quedava d'unitat política catalana tot reclamant, això sí, la necessària unitat política catalana. La seva unitat, és clar. Fantàstic. Gran cursa la de la petita daina reconvertida en experta grimpadora.

Caldrà treure-li la motxilla i penjar-li la LLUFA. És menys perillosa.